

În acea vară bătrânii urcară ca de obicei pe Vow Hill, ducând cu ei telescoape mici. Așteptau, spuneau ei, să vadă flota glorioasă a Maiestății Sale britanice apărând pe Canalul Mâneții, întorcându-se din bătălii eroice împotriva francezilor și a nouului general despre care toată lumea începuse să vorbească, generalul Bonaparte. Câteodată, nu era nici urmă de flotă, dar bătrânii cu telescoapele lor puteau fi totuși văzuți pe Vow Hill, ajungând devreme în diminețile senine ca să prindă cea mai bună poziție. Chiar deasupra mașinăriilor de îmbăiat.

„Mașinăria“ de scăldat pentru doamne fusese transportată în apa mării. Rose și Fanny purtau costume largi de baie, ca un fel de robe, care se legau sub bărbie, și bonete de baie. Întâi fuseseră scufundate în apa liniștită, scânteietoare, de către însotitoarele lor; în acea zi frumoasă, calmă de vară, pluteau mai departe de țărm în costumele închise la culoare. Valuri mici suspinau, șopteau și le învăluiau. Părul lui Rose era negru, iar al lui Fanny roșu;

șuvițe mari scăpaseră de sub bonete și se încâlciseră în algele plutitoare, de parcă ar fi fost sirene. Râsul și vocile lor se auzeau cu ecou de-a lungul malului și până sus pe Vow Hill, unde gentilomii bătrâni poate hoinăreau, sau poate nu.

La mult timp după aceea, Rose își aminti ziua de vară când ea și verișoara ei fuseseră purtate de valuri în Canalul Mânecii, unde Franța interzisă, cu zvonurile care vorbeau încă despre teroare, strălucea în depărtare; și felul în care apa rece le tăiașe răsuflare, făcându-le să râdă întrețiat, de bucurie și surprindere.

Mai târziu, fură ridicate, scuturate și uscate de către însoțitoarele lor, și duse înapoi pe țarm; în acea noapte era un bal și cele două verișoare, cea brunetă, surâzătoare, și cea roșcată, scundă și serioasă, nu prea bine pieptănate de camerista Mattie, aveau fețele tinere încadrate de zulufi.

Cățiva dintre ofițerii Maiestății Sale britanice veniseră la bal; uniforme albastre și roșii străluceau, atrăgând atenția tinerelor doamne. În acea noapte, domnișoara Rose Hall, îndrăgita fiică a amiralului Arthur Hall, erou al marinei, îl întâlni pe Harold Fallon, un Tânăr căpitan de marină destul de chipos (încă nu erou, dar cu mari speranțe); dansară o mazurca și apoi un dans scoțian. Muzicanții cântau la vioară, la clavecin și la clarinet, iar oamenii râdeau și vorbeau tare, sala de vară deveni insuportabil de călduroasă, aşa cum se întâmplă de obicei cu sălile de baluri vara, și se umplu tot mai tare cu mirosurile extrem de puternice ale naturii omenești. Mirodeniile din boluri, pomezile, parfumul și pudra acopereau cât se putea din mirosluri; doamnele se ascundeau în spatele evantaielor pentru a masca neajunsurile dinților și ale respirației; toată lumea folosise apă de colonie; gentilomii mestecau pastile parfumate. În

ciuda căldurii, când căpitanul Harry Fallon (doar a doua zi ea înțeles că era și viconte de Gawkroger) îi sărătu mâna Tânără, Rose simți – din nou – că rămâne fără răsuflare, la fel ca în apa mării, deși nu ar fi putut să exprime în cuvinte sentimentul. Verișoara sa, Fanny Hall, trecând grăbită, îl observă pe căpitanul Fallon aplecându-se deasupra lui Rose, în timp ce se roteau la dans. Îi aminti pe loc de domnul arătos, dar în care nu se putea avea încredere, care apărea în toate romanele noi, și știu că Rose, care le citise la rândul ei, avea să își dea seama. Si Fanny își acoperi fața cu mâna, ca să nu râdă în hohote.

O săptămână mai târziu, verișoarele cutreierau biblioteca ambulantă de lângă Hanover Square, locul lor preferat din Londra (mai ales pentru a-și cumpăra romanele noi; ocazional pentru a-i studia pe domnii care treceau pe acolo), când, dintr-odată, Fanny Hall, îndrăgita fiică mai mare a unuia dintre directorii Companiei Indiilor de Est, aproape leșină la vederea unui preot extrem de arătos, care cerceta critic marea varietate de cărți disponibile, și care nu mirosea a transpirație, a dinți stricați și a pomadă, ci doar a lavandă.

– Nu mi-ar plăcea ca soția mea să citească Tom Jones, spuse el, și Fanny (care, la fel ca Rose, citise, firește, Tom Jones, Pamela, Clarissa, Evalina, și, chiar și Fanny Hill) se îmbujoră drăgălaș și știu că acesta citea pesemne Locke, Hume, Pope și Milton. Clericul, al cărui nume era Horatio Harbottom, îi zâmbi lui Fanny cea îmbujorată, admiră galant frumosul ei păr roșu, și îi oferi brațul pentru a face o plimbare. (Cum se afla în slujba Domnului, acest gest nu păru arogant.) Reverendul Horatio Harbottom tocmai primise, datorită unor relații de familie, o parohie bogată și căuta acel ceva de care avea nevoie pentru a fi împlinit:

o soție. Avea cea mai melodioasă voce și vorbea despre filosofie, istorie și Dumnezeu, ceea ce îi părea lui Fanny o explozie aparent nesfârșită de cunoaștere, iar ea și-l imagină, arătos cu era, îmbrăcat în sutană, împărțând tuturor din înțelepciunea lui. Rose se dădu înapoi și se prefăcu a răsfoi o carte, dar, studiindu-l pe clericul chipeș însă ridicol de pompos în timp ce vorbea cu Fanny, își acoperi fața cu mâna, ca să nu râdă în hohote.

Acasă la Rose, chiar după colț, pe Brook Street, ele discută cu Mattie, camerista, despre gentilomii pe care îi întâlniseră, iar ea le făcu limonadă răcoritoare. Șoptiră cuvântul „iubire“. Mattie era cu zece ani mai în vîrstă decât amândouă și fusese ea însăși măritată cândva, așa că se pricepea la astfel de lucruri.

– Fiți sigure că vă și place de ei, nu doar îi iubiți, spuse Mattie sec. La fel de bine ați putea sta toată viața în închisoare dacă nu vă place de ei!

Rose și Fanny ascultau fără să înțeleagă, pentru că Mattie era mai mare. Dar pronunțau cuvântul „iubire“ cu respect, pentru că deseori citiseră despre asta în romanele cele noi. Nu auziseră că mulți oameni criticau aceste noi romane și considerau că au o influență negativă asupra tinerelor: romanele triviale, se spunea, erau mult prea seducătoare și amăgitoare.

Peste șase luni, cele două verișoare tinere, în vîrstă de șaptesprezece ani, care citeau romane, și care se scăldaseră în mare în acea după-amiază de vară, se căsătoriră. Pentru a cumpăra rochii de nuntă, mama lui Fanny le dusese pe Bond Street: Bond Street cea minunată, ca un vârtej, ferme cătoare, cu felinare strălucitoare și vitrine noi, interesante, de sticlă, și firme care se legănau în vînt, trăsuri elegante care treceau la galop, pantofi și haine (și negustori

ambulanți, comercianți, salon de box, mici șuți, canale deschise, urât mirosoitoare și zgomot). Pe Bond Street, două doamne tinere îmbrăcate în alb se pregăteau emoționate, refuzând ferm lenjeria călduroasă: spunând că preferă să le fie frig, decât să fie pline de cocoloașe în ziua nunții. Mattie, camerista, le dădu ciocolată caldă seara, ca să le liniștească. Această băutură i se oferi și mamei lui Fanny (cu un strop de coniac adăugat), pentru că era cam roșie la față, de atâtă entuziasm. Cele două fete își puseră măști cu suc de ananas pe față înainte să se culce, ca să nu facă riduri.

Rose se căsători (la eveniment fiind prezenți mulți ofițeri din marină, din ambele familii) la biserică Saint George, din Hanover Square, devenind vicantesă Gawkroger și membră a cât de cât ilustrei familii Fallon din Great Smith Street. (Soacra părea dictatorială și acră: sperase că la o prințesă mai mică.) Totuși, evenimentul fu menționat în mai multe ziare londoneze, apărând alături de știri despre bătăliile navale împotriva generalului Bonaparte și de un reportaj despre execuția lui James Preston (70) și a lui Susannah Morton (24), care își omorâseră copilul nelegitim. Articolele următoare relatau că doi gentilomi care se întorceau acasă la miezul nopții intr-o trăsără fuseseră jefuiți, fiindu-le furate ceasurile și banii, aproape de Uxbridge; și că viermii nu se puteau înmulți în organismele celor care foloseau des pastilele scoțiene originale ale doctorului Anderson. Mai exista și un reportaj despre audierea de la tribunal a contesei de Pugh, care fugise de la contele de Pugh și acum cerea în zadar să i se permită să-și vadă copiii: tribunalul decisese, legea era clară: doar tații aveau drepturi asupra copiilor. În apropiere, pe Conduit Street, în vitrina unui magazin, era un desen nu

prea măgulitor însășiându-l pe prințul de Wales, gras, plin de bijuterii și cu trup de porc.

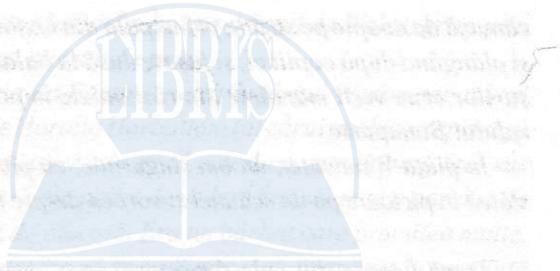
Căsătoria lui Fanny avu loc în târgul Wentwater, mic și drăguț, unde Horatio Harbottom (al cărui unchi era episcop) obținuse o avansare în grad ecclaziast, menționată mai sus și avantajoasă din punct de vedere financial, și o parohie de țară, extrem de plăcută. Era un bărbat care promitea multe, era clar. Însistase să se căsătorească neapărat în prezența enoriașilor; știa că era de datoria sa, în calitate de preot al lor, să facă acest lucru. Familia lui Fanny fu pusă în dificultate de decizia lui – era într-adevăr o treabă complicată să îi aducă pe fratele și pe toate surorile ei în Wentwater –, dar spre Wentwater trebuiră să pornească: mama, tata și ceilalți cinci copii. Legăturile lui Montague Hall, tatăl lui Fanny, cu Compania Indiilor de Est însemnau o zestre extrem de generoasă pentru Tânărul cuplu, iar rudele lui Horatio erau mulțumite, inclusiv unchiul care era episcop. Familia și prietenii lui Fanny (mai ales tatăl ei, care aranjase achiziția) se simțiră oarecum jenați de refuzul mirelui de a bea în sănătatea proaspetei sale soții, din vechiul sherry spaniol, pentru ocazia aceea importantă. „Apa pură a Domnului va fi alegerea mea“, fu el auzit spunând, poate puțin cam prea tare, în timp ce izul de lavandă dispărea; totuși, toți se consolară cu ideea că era un om al Domnului, extrem de arătos și care mirosea bine – și deoarece misteroioase sunt căile Domnului, era folositor, fără îndoială, să îl ai pe unul dintre reprezentanții lui în familie. Ziarul Wentwater Echo scrisă despre nunta nouului lor preot în termeni elogioși, lângă un reportaj despre un accident de trăsură în orașel; de asemenea, una dintre predicile lui Horatio Harbottom fu reproducă în același număr, iar aceasta (și alte versete religioase) fu oferită spre vânzare. Contesa de Pugh (se scria tot în Wentwater Echo) fugise în

cămașă de noapte pe strada principală din Oxford, strigând și plângând după copiii ei, și fusese dusă la balamuc. Restul știrilor erau vești maritime din războaiele împotriva generalului Bonaparte.

În piața Wentwater, un om singuratic, cu păreri proprii, stătea în picioare pe un scaunel și vorbea despre Dumnezeu.

Dacă fiecare din cele două verișoare avea rezerve în ceea ce-l privește pe alesul celeilalte, aceste rezerve erau bine ascunse. Pentru că țineau mult una la cealaltă și își voiau doar binele.

Pe Vow Hill bărbații își puseseră de mult deoparte micițele telescoape; ei stăteau acum la gura sobei, sperând că aveau să prindă încă o vară și poate să arunce încă o privire la tineret, la fericire și la glezne tinere, toate lucrurile pe care le cunoscuseră cândva.

CAPITOLUL UNU

Când Rosetta Hall, fiica eroului de marină amiralul John Hall, era mică, credea că purta numele unei prințese dintr-o poveste cu zâne: prințesa Rosetta care se căsătoreea cu Regele Păunilor și împreună trăiau fericiți până la adânci bătrâneți – tatăl ei îi citea această poveste. Prințesa Rosetta trecea prin multe până devinea soția Regelui Păunilor – fiind urmărită pe uscat și pe mare de o vrăjitoare rea –, dar când aceasta era salvată de un pescar bătrân (cu ajutorul căinelui ei cu o singură ureche), Rose cea de opt ani răsufla cu adevărat ușurată de fiecare dată; și când prințesa Rosetta îl făcea pe bătrânul pescar Cavaler al Ordinului Delfinului și Viceamiral al Mării, Rose obișnuia să își îngroape față în tunica uniformei de marină a tatălui, recunoscându-se și strigând încântată: „Eu sunt! Eu sunt!“, căci știa că numele său era Rosetta și tatăl ei era amiral. Atât de mult îi plăcea să se creadă prințesă, încât tatăl ei doar zâmbea.

Uneori, deși erau multe cuvinte lungi pe care ea nu le pricepea, tatăl îi citea din ziarele și din publicațiile care zăceau pe biroul său mare din Brook Street, alături de hărțile

și de documentele oficiale, de pergamentul, și de tocurile cu peniță, de cutia cu trabucuri și de ceasul din Genova despre care Rose credea că bate în italiană. Apoi se auzea foșnetul fustelor mamei ei, și mai mulți gentilomi din marină intrau în încăpere îmbrăcați în jachetele lor albastre (deseori cu dulciuri pentru fetiță), iar Rose era dusă sus în salonul delicat, luminos, unde mama își avea propriul birou, un birou din mahon cu pene și călimări și un sertar secret, un birou care se putea transforma ca prin minune într-o masă de cărți. Si acolo, în timp ce soarele strălucea prin ferestrele mari și caii mergeau la trap pe pavaj trăgând trăsuri sau căruțe, iar negustorii ambulanți cu roabele lor hurducăite se strigau unul pe altul și își lăudau mărfurile, Rose ținu prima ei pană, și cu mâna mamei care i-o conducea pe a sa făcu semnele de neconfundat, speciale, care formau litera R.

– Desenăm în salon, spuse Rose încântată.

– Nu, asta nu înseamnă desenat, spuse mama ei, zâmbind. Te învăț să scrii. Asta înseamnă scris, facem cuvinte.

– Scriem, facem cuvinte, repetă Rose cu admirație.

Câteodată, când se aplecau peste hârtie, auzeau muzica unui clavicin, din casa de alături, amestecându-se cu chemările, strigătele și nechezatul cailor. Astfel încât, sunetul clavescinului se contopea în amintirile ei cu aventura de a învăța să scrie. Ajunsese în curând să aștepte cu nerăbdare ziua următoare; totul fusese atât de firesc, făcut atât de ușor și de fermecător, că doar mai târziu își dădu Rose seama că mulți oameni nu puteau nici să scrie, nici să citească și că servitorii de pe Brook Street își puneau cerneală pe degetul mare ca să se semneze. Foarte curând, Rose avu ideea să își facă propriile semne, nu R, și O, și S, și E pe care le schița mama ei.